

სასაკი ფურცელი

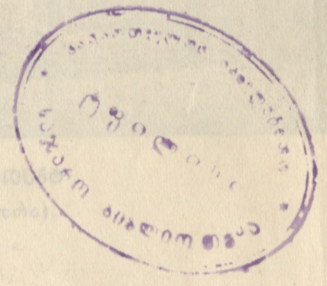
საბჭოთაო საქართველო

ბათონი № 358

ლავატიკის № 64

შაბათი, 15 აგვისტო 1915 წ.

საბაჭოთაო საქართველო

ლიმანის შივი (ჩანჩქერი)
ბათონის მახლობლად.

მთაბუი

ვუძღვნი ვაჟა-ფშაველას ხსოვნას.

შენაც წახვედი! საუკუნოდ მიჰტარდი თვალთა.
მარად ნათელი, მარად ლალი, მარად მგზნებარე,
ეხლა უგრძობლად განისვენებ საფლავს მდებარე,
და ზედ გახურავს მშობელ მიწის შავ-ბნელი კალთა...
მე დღეს შორსა ვარ მარტოდ-მარტო მივარდნილ მთებში,
ღრუბელთა შორის აზიდული, ასული ცამდის.
მშვიდად ჰფეთქს გული, თავისუფლად გადაშლილ მკერდში
წმინდა ჰაერის ნაკადული ლივლივით ჩამდის.
რა ჟამს პირველად წვერს ამოჰყოფს მზე სხივისანი
და ოქროს პერანგს გადააცვამს მტრედისფერ დილას,
მე, გარეშემო ამწვანებულ კორდიდან მზირალს,
შენ მაგონდები—დიდი მთების—დიდა მგოსანი.
მე აქ ჩანჩქერი შუბლზე მაყრის აღმასის დორბლებს,
მე აქ გავსცქერი ჩალურჯებულ კამარას ცისას,

მე გზას ულოცავ სანადიროთ მიმავალ ორბებს
და შენ გიგონებ მაღალ მგოსანს მაღალი მთისას;
გიგონებ, როცა საღამოს ჟამს ფერდობი მთისა
შემოიკრებავს გარეშემო იისფერ ნისლსა,
როდესაც მწუხრი ნაღვლიანა ფრთებს გაშლის ბარად
და ჩემს მახლობლად ნაძვის წვერზე სულს დაღევს წყნარად
უკანასკნელი გაღიმება ჩამაფალ მზისა...
შორს ძლივს-ლა მოსჩანს გაწოლილი გრეხილი მთების,
თითქოს, საშინელ შეტევის ჟამს მოსისხლე მტრების,
ძირს დაცემულა ბუმბერაზი ყელ-გამოჭრილი,
ხელის გაქნევით გადუყრია ფარ-ხმალი გვერდზე,
და მძლავრი ტანი სასიკვდილო ტანჯვით მოხრილი
სამარადისით გარინდულა მშობლიურ მკერდზე...

ალაგოზი.

კ. კიკინაძე.

სამაჰმადიანო საქართველო ანუ ძველი მესხეთი

ტბათის ტაძარი
(ართვინის მ.)

ო, შოთა! შოთა!

ო, შოთა! შოთა! შენის აჩრდილით
 მსურს შეგქმნა ლოცვა უცხო და ამო,
 მსურს მეც უკვდავ-ვყო ჩემის სიკვდილით
 ერის გენია სამარადეთამო;
 მსურს ჩემი კოხტა გრძნობათ სიმდიდრე,
 ჩემი ლამაზი ტანჯვა და სნეხა,—
 სცოცხლობდეს მარად, სცოცხლობდეს ვიდრე
 შენი აჩრდილი არ მომეხსნება!
 რის მაქნისია ისეთი ციხე
 თუ შიგ ვერ ვნახავ ტყვეს წაწყმენდილსა?
 რის მაქნისია, ნეტა, იგი ხე
 ხე, რომელიც, რომ არ ისვრის ჩრდილსა?
 განსცხრი ჩრდილთაგან და ღვთივ-ნათელით
 გამომეცხადე, რუსთველის ლანდო,
 რომ შენი ღვთიურ საკერებელით
 ჩემი ლექსები უხვად დავბლანდო;
 რომ მეც ავწერო მამათ წარსული,
 სიავ-სიკარგე წარსულთა დროთა,
 რომ მეც შეთავებრო თამარის სული
 ჩემს ქართველ მუხას. ო, შოთა! შოთა!

კისლოვოდსკი.

ი. გრიშაშვილი.

ვამბობდი ამას ჩემდა,
 პირად კი არა ვტყდებოდი,
 რა ღმერთი გამიწყობოდა,
 ან როგორ მოვლაჩრდებოდი!

ქორთა ქალ-ვაჟის ამარა
 ქალო, შენ მეტრალეობდი;
 გულში კი მაინც ვფიქრობდი,
 ბედს მედგრად დაუხვდებოდი.

ქირსაც შეჩვევა სცოდნია,
 როგორც უბნობდნენ ძველები...
 ჯერ კარგადა ვარ, მერჩინ
 ისევ მკლავი და ხელები.

მხოლოდ დარდი მაქვს ქვეყნისა—
 ჩემი მთისა და ბარისა,
 მეზობელ-ნათესავების
 და გულის მეგობარისა.

მაწუხებს რალაც ნალველი,
 სევდაც კი შემომეპარა,
 ცისა და ქვეყნის საგმობი
 მანდაც ხომ არა ტყვერებარა?

როდესაც შავი ღრუბლები
 ცეცხლ-ფრქვევით მიდი-მოდიან,
 მანდედაც ხომ არ აწვევენ,
 გულს ფიქრით დამიწოდნიან...

ვინ იცის, როგორ მომწიფდა
 ხოდაბუნებში სამკალი?
 დაუხვნიქია თავთავსა,
 კი არსად უჩანს მამკალი!

იქნება ჩემს გზას უყურებს
 შენსავით ჩემი ნამვალი?
 აქ კი მე თავზე ზუზუნით
 ტყვია დამწივის ანგალი!

ფიქრი არ არის, არ შედრკე,
 გულით ნუ დამიბუნდები;
 ომის ქარ-ცეცხლში ნაწრთობი,
 ოჯახს კვლავ დაუბრუნდები.

ერთად-ერთსა გთხოვ, მაყვალავ,
 ხშირად ნუ დაიჩრდილები,
 მუდამ ღიმილით ეჩვენე,
 არ დამეჩაგრნონ შვილები.

და თუ რამ მოხდეს, მაშინაც
 ცრემლნი ნუ დაგაჩნდებიან,
 ეტყოდე ჩემს შორს ყოფნასა,
 სანამ არ დაიზრდებიან.

შოთა მღვიმელი.

სამაჰმადიანო საქართველო ანუ ძველი მესხეთი

ოპიზას მონასტრის ნანგრევები.

მეგობარს

(გიორგი გელაშვილის ხსოვნას).

გულმხიარულად ვიყავი
 სანამ გზას ჩამოვცდებოდი,
 მარტო შენს გასამხნეებლად
 თურმე მწარედა ვცდებოდი.

რა დამიშორდა მანძილი,
 თანდითან უკუ ვდგებოდი,
 გამოორკეცდა ნალველი
 ცასავით ვიღრუბლებოდი.

სად მივალ? ვისთან? სხვის მთა-ველს
 რად უნდა შევხიზნებოდი?
 როცა ჩემს ტურთა წალკოტში
 ვარდივით ვიფურჩქნებოდი!

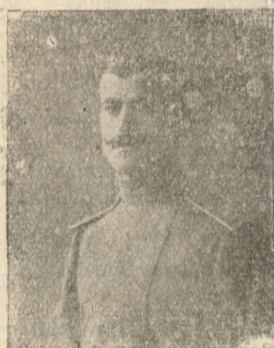
სამაჰმადიანო საქართველო ანუ ძველი მესხეთი

ანჩის ტაძრის ნანგრევები.

პორუჩ. ილარიონ ჯობავა
(დაჭრილია და ტყვედაა ავსტრიაში)

პრაპ. გიორგი ჯანდიერი
(დაჭრილია)

პრაპ. ლადო კორძახია
(დაჭრილია)

შიო ჩიტოშვილი
(დაჭრილია)

პოდპორ. ნ. გულიაშვილი
(დაჭრილია)

ერეზია ურუშაძე
(მოკლულია)

